

Sv. páter Pio aj po 40 rokoch je bez známok porušenia

Kľudne sa posadzte...
Spravte si pohodlie...
Prezentácia je
automatická

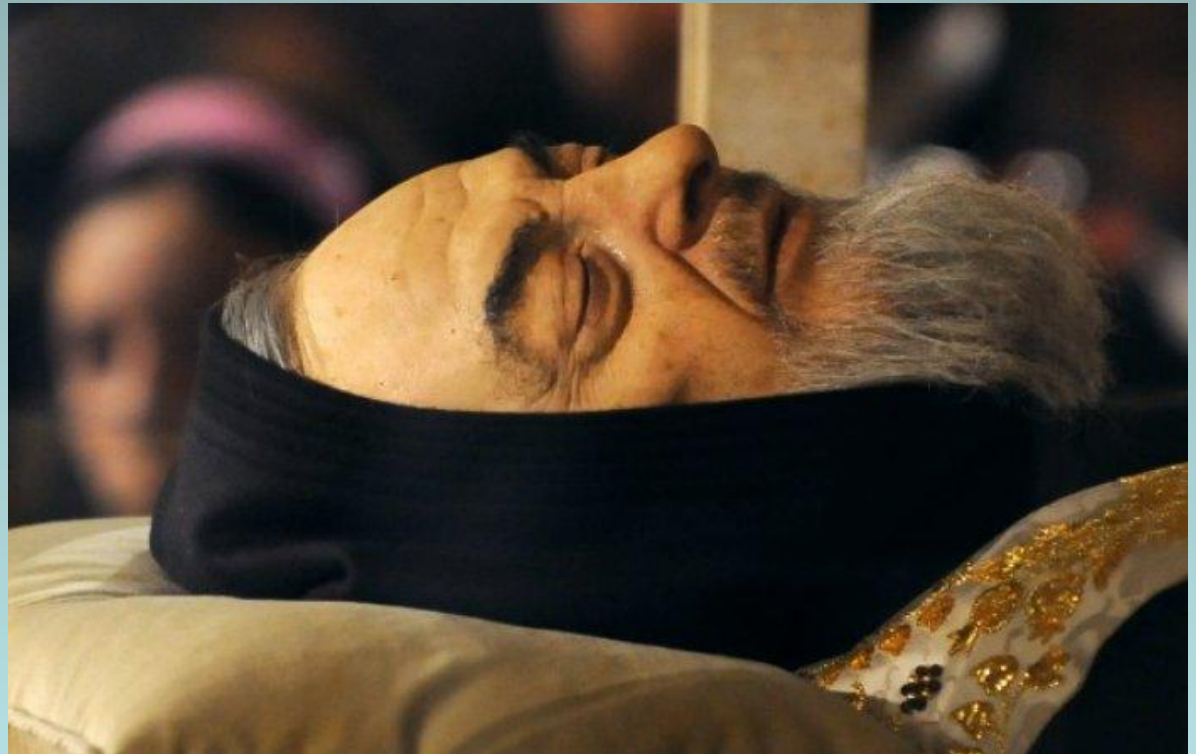

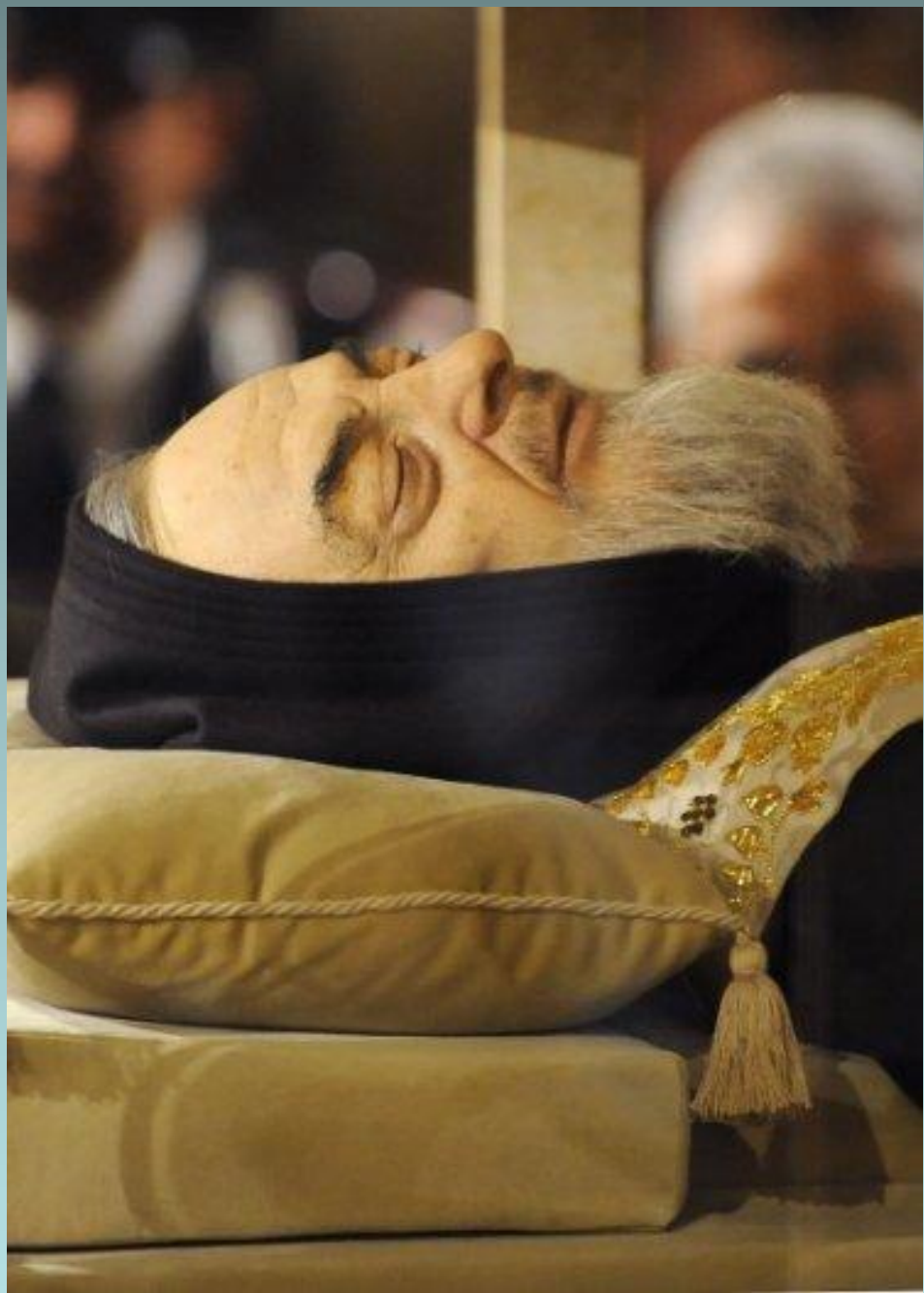

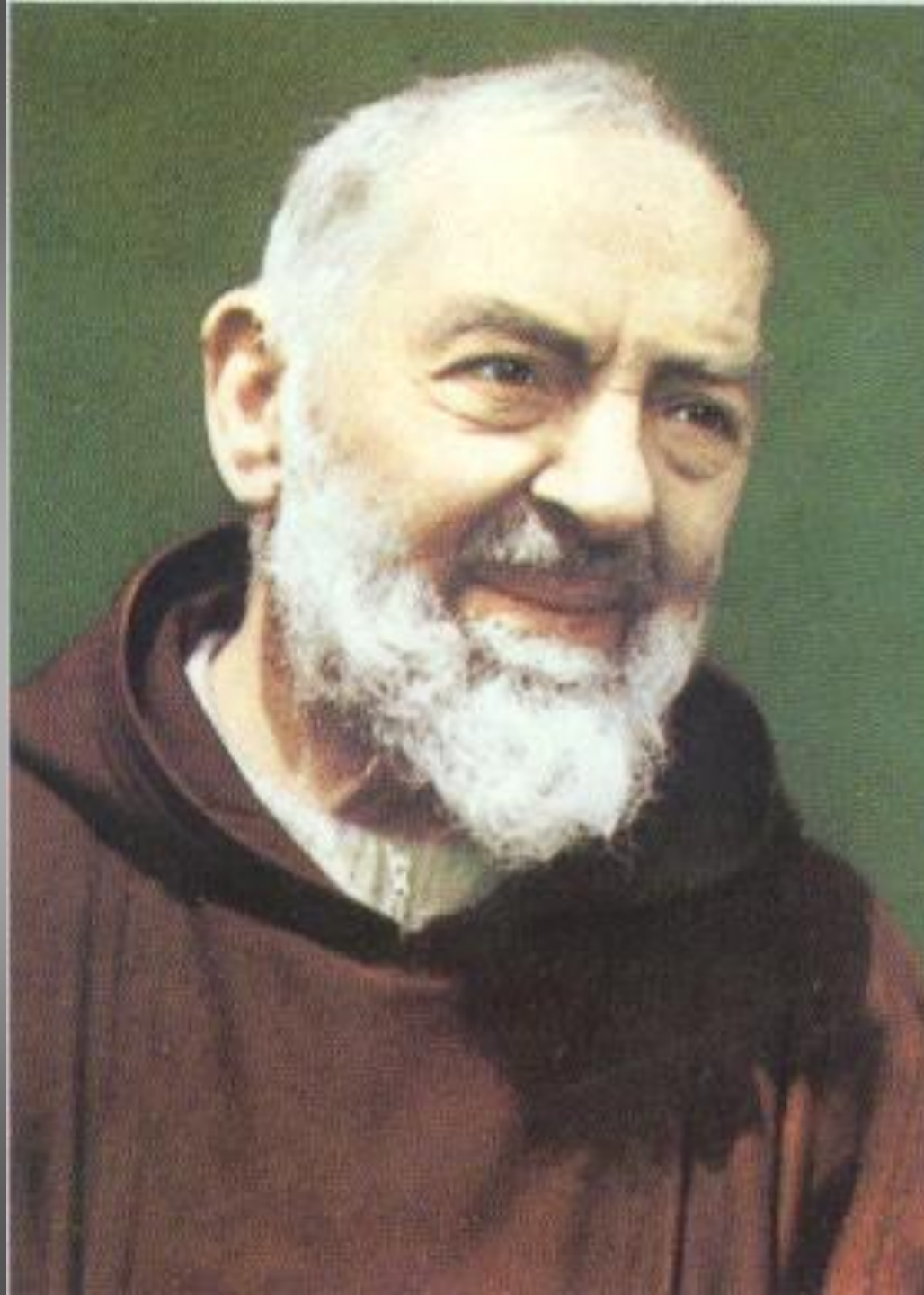

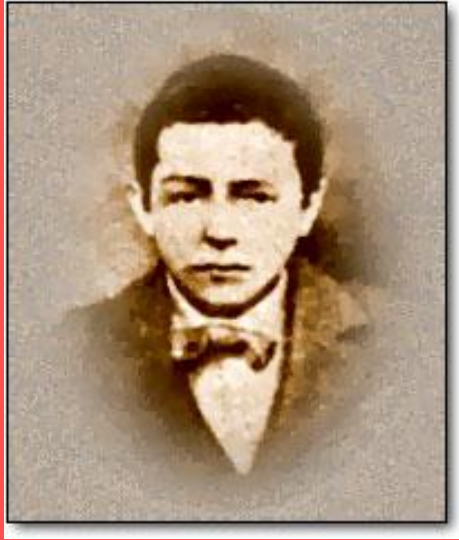

Kto bol

Páter Pio OFMCap.

Mnohí ľudia pokladajú svätého Pátra Pia za najvýznamnejšiu osobnosť minulého storočia a často o ňom hovoria ako o „druhom svätom Františkovi“. Svätý Otec Ján Pavol II. ho 16. júna 2002 slávnostne zapísal do zoznamu svätých. Hoci prežil svoj jednoduchý svätý život v drsných horách južného Talianska, stal sa známym na celom svete. Jeho popularita vyvolala spory a ťažkosti, ktoré po jeho smrti proces kanonizácie na nejaký čas spomalili.

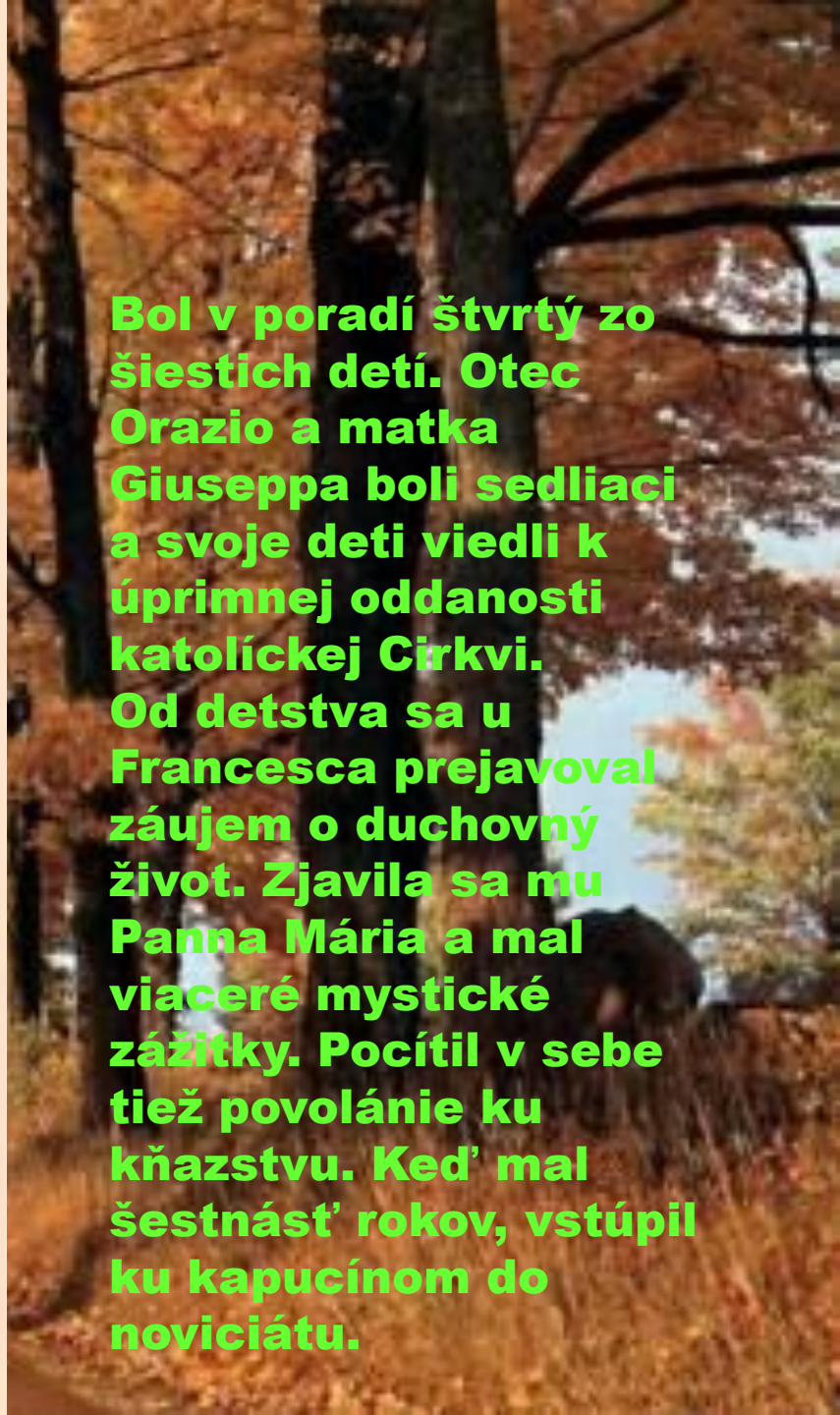

Páter Pio, občianskym
menom Francesco Forgione,
sa narodil 25. mája 1887 v
chudobnej dedinke
Pietrelcina v talianskom
vnútrozemí, neďaleko
Neapola.

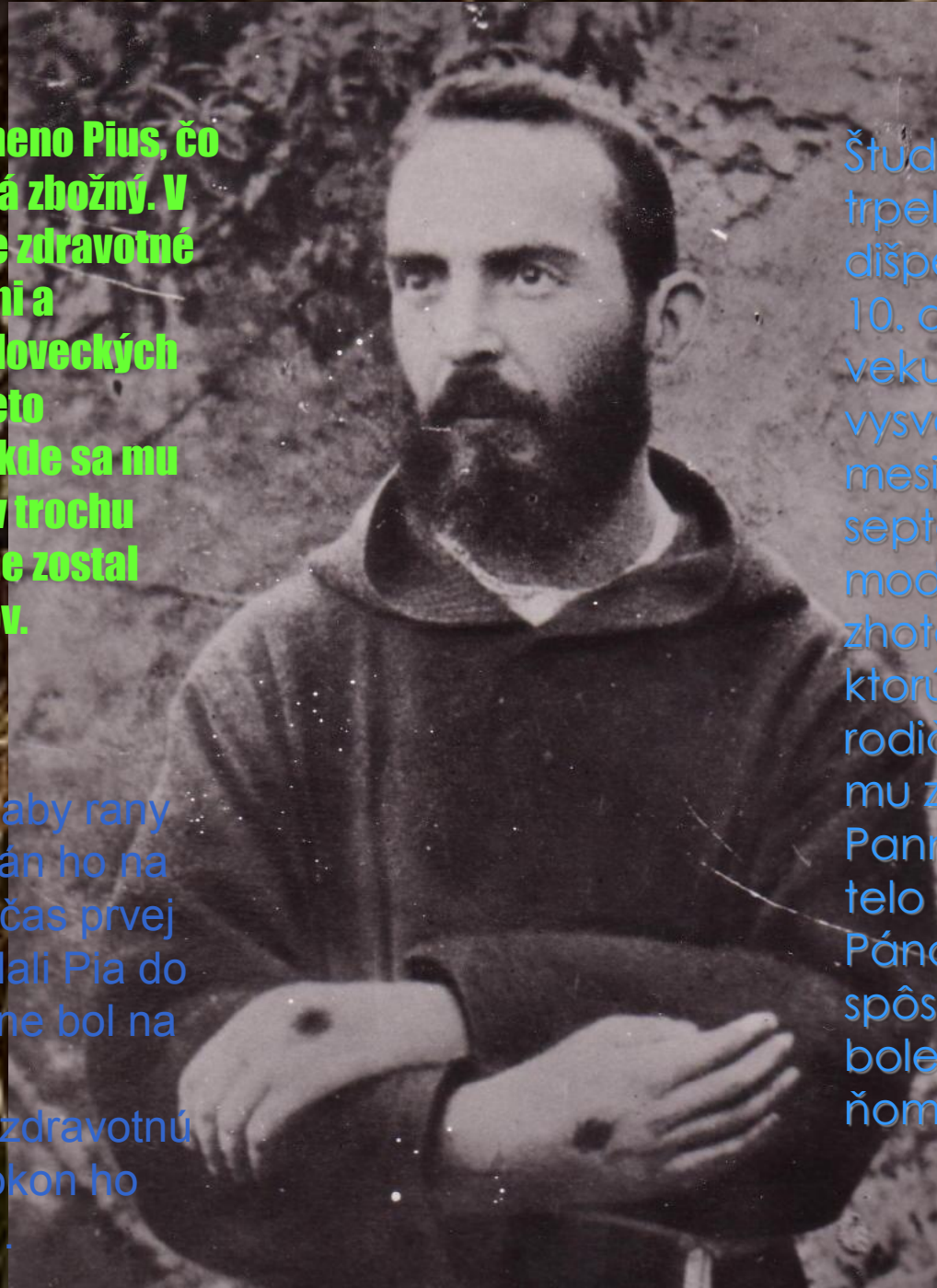

**Bol v poradí štvrtý zo
šiestich detí. Otec
Orazio a matka
Giuseppa boli sedliaci
a svoje deti viedli k
úprimnej oddanosti
katolíckej Cirkvi.
Od detstva sa u
Francesca prejavoval
záujem o duchovný
život. Zjavila sa mu
Panna Mária a mal
viaceré mystické
zážitky. Pocítil v sebe
tiež povolanie ku
kňazstvu. Keď mal
šestnásť rokov, vstúpil
ku kapucínom do
noviciátu.**

Tu prijal rehoľné meno Pius, čo v preklade znamená zbožný. V seminári mal vážne zdravotné problémy s pľúcami a zažívaním. V bohosloveckých štúdiách musel preto pokračovať doma, kde sa mu jeho zdravotný stav trochu zlepšil. V Pietrelcine zostal celých sedem rokov.

Modlil sa len za to, aby rany boli neviditeľné, a Pán ho na ten čas vyslyšal. Počas prvej svetovej vojny povolali Pia do armády, ale zdravotne bol na tom stále biedne. Niekoľkokrát dostal zdravotnú dovolenku, ale napokon ho definitívne prepustili.

Študoval, postil sa, trpel. Tu obdržal dišpenz, aby mohol byť 10. augusta 1910 vo veku len 23 rokov vysvätený za kňaza. Asi mesiac nato, 7. septembra, sa Pio modlil v chatrči zhotovenej z trstiny, ktorú si postavil na rodičovskej roli. Tu sa mu zjavili Ježiš Kristus a Panna Mária a Piovo telo poznačili rany Pána Ježiša. Stigmy spôsobovali Piovi veľkú bolesť a vyvolávali v ňom zmätok.

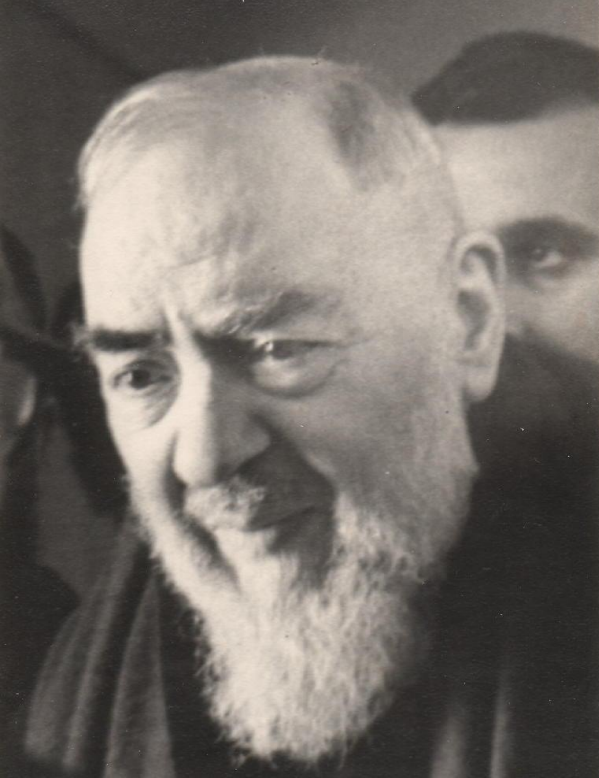

Potom prechádzal Pio z jedného kláštora do druhého a medzitým sa vracal domov, pretože v každom z nich krátko po príchode vážne ochorel. Predstavení ho v roku 1916 nakoniec poslali do Kláštora Milostivej Panny Márie v San Giovanni Rotondo

**Obyvatelia
Pietrelciny hundrali
na Piových
predstavených, že
im „ukradli“ ich
„svätého“ rodáka.**

No Pio si zamiloval svoj nový domov a jeho zdravotný stav sa nakoniec zlepšil. Počas spovedania chlapcov v kláštore Milostivej Panny Márie 5. augusta 1918 mal Pio videnie

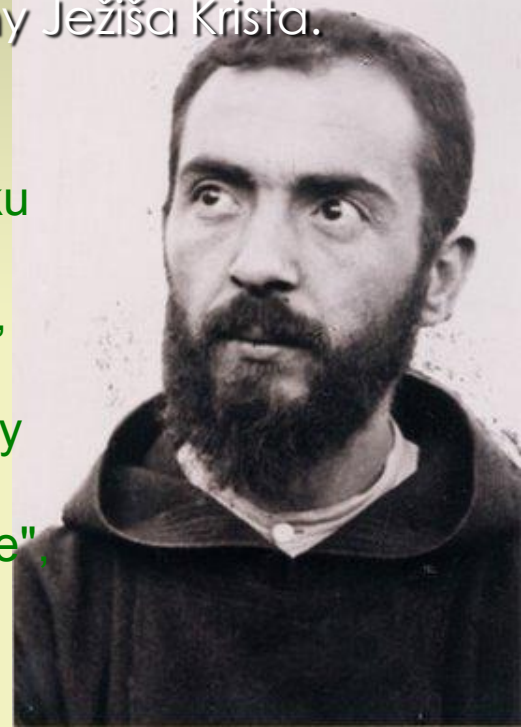

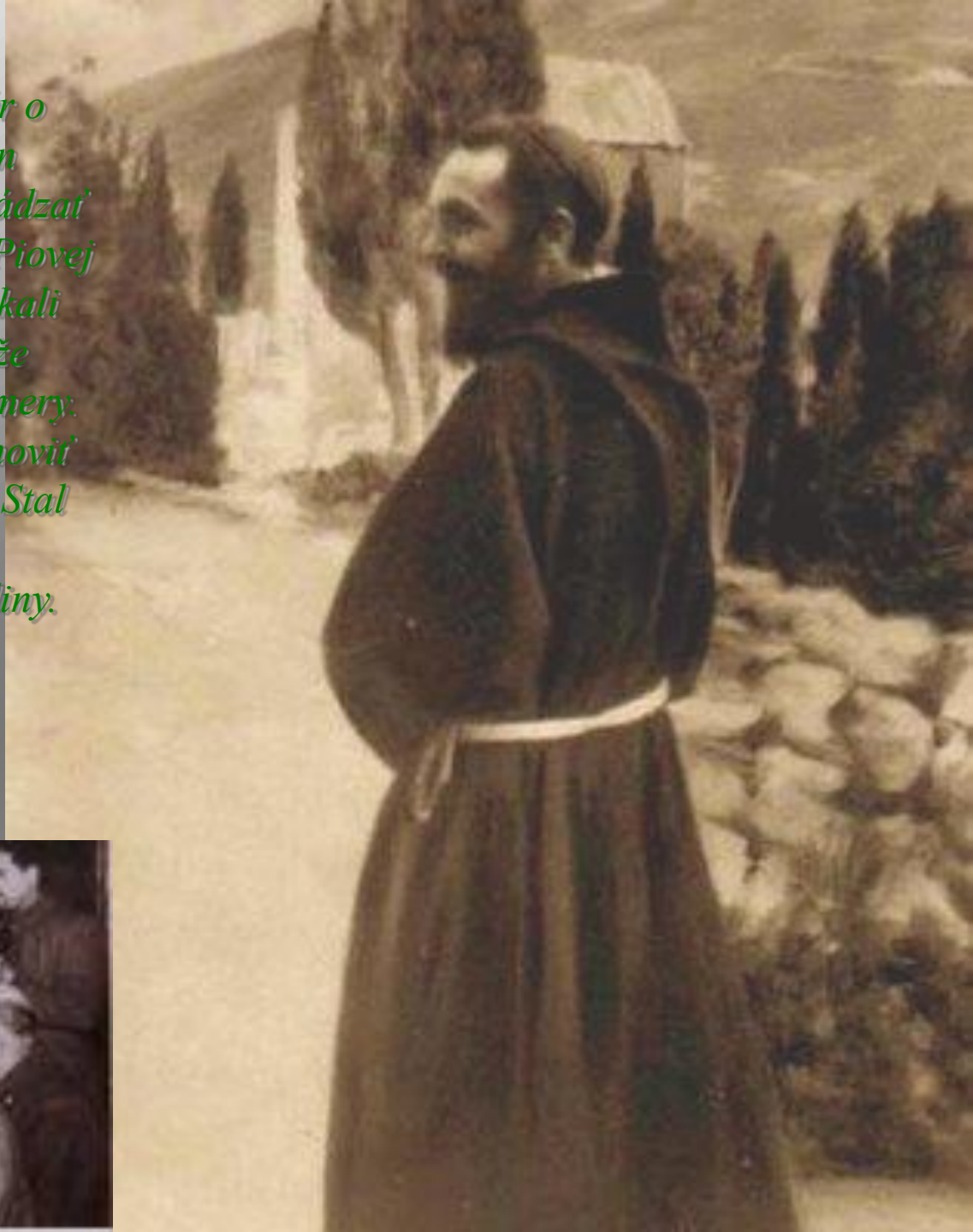
Zdalo sa mu, že nejaká „nebeská bytosť“ mu kopijou prenikla dušu. Keď precitol, Pio spozoroval, že bol skutočne poranený a že mu bok krváca. Išlo o takzvanú transverberáciu srdca

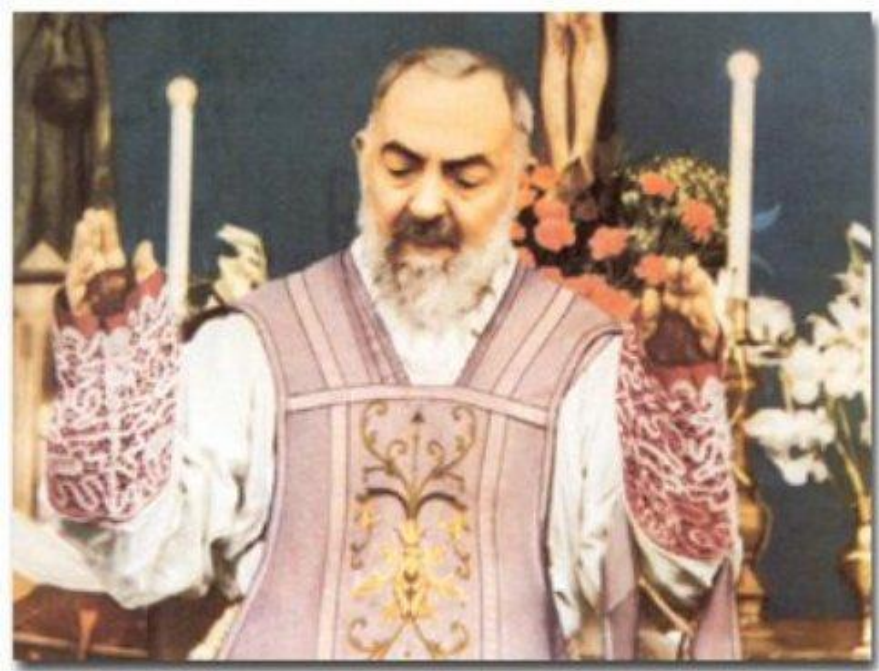
O niekoľko týždňov neskôr, 20. septembra 1918, sa Pio po doslúžení svätej omše modlil v kláštornej kaplnke pred krížom. A tu sa nebo k nemu opäť sklonilo. Od tejto chvíle takmer až do smrti, celých päťdesiat rokov, mal na svojich rukách, nohách a boku viditeľné krvácajúce rany Ježiša Krista.

Pio nosil na rukách rukavice bez prstov, aby zakryl rany, a na boku mal obväz, do ktorého vsakovala krv. Bolesť sa stala jeho nerozlučnou spoločníčkou, ale on o tom nehovoril a iní to zbadali, len ak prešiel popri nich. V poslušnosti voči svojim predstaveným sa musel podrobiť rôznym dôkladným lekárskeym vyšetreniam, aby sa zistil pôvod rán. Žiadne odborné vysvetlenie sa však nikdy nenašlo a rovnako sa nepodarilo vysvetliť ani príčinu „rajskej vône“, ktorá Pátra Pia obklopovala.

Hoci sa snažil skrývať svoje stigmy, chýr o nich sa rozniesol široko-d'aleko a do San Giovanni Rotondo začali čoskoro prichádzať zástupy veriacich, aby sa zúčastnili na Piovej svätej omši a potom v dlhých radoch čakali uňho na spoveď. Zistilo sa, že Pio dokáže „čítať“ v dušiach a odhaľovať Božie zámery. Tak mohol predpovedať budúcnosť, stanoviť účinnú liečbu a napomôcť vyzdravenie. Stal sa známym aj vďaka krásnym svätým omšiam, ktoré trvali niekedy až dve hodiny.

Piov pracovný deň trval devätnásť hodín. Začínal sa svätou omšou a končil spovedaním. Zdravotne bol na tom v tomto čase dobre, ale celé roky jedával veľmi skromne; jeho jedlo obsahovalo len 300 až 400 kalórií denne. Lekári sa domnievali, že ho pri živote drží nejaký nadprirodzený zdroj energie.

O Pátrovi Piovi bolo známe, že sa rozprával s anjelmi strážcami a mal dar byť zároveň na dvoch miestach (tzv. bilokácia). Viedol tiež fyzický boj s démonmi, v ktorom často utržil modriny.

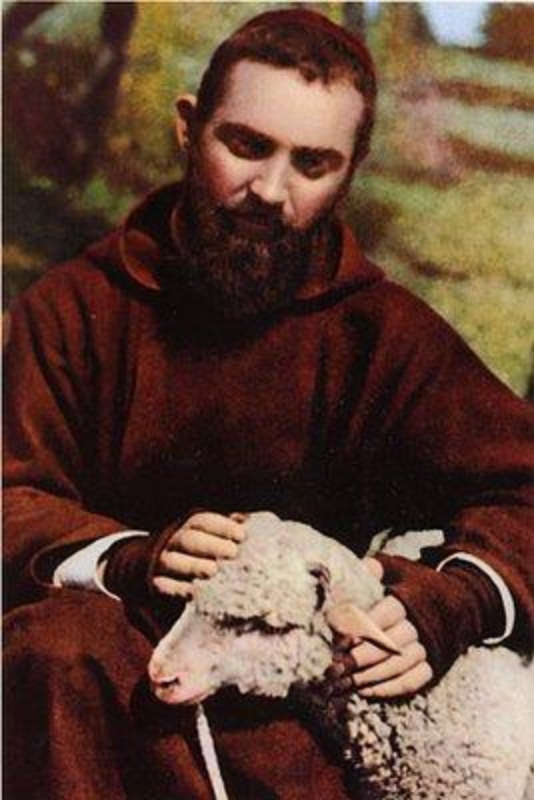
Pre spomínané dary sa z neho stal „predmet“ vášnivého zbožňovania, ba niekedy až hystérie. Keď sa rozniesol chýr, že Pia majú preložiť do iného kláštora, ľudia zo San Giovanni Rotondo postavili naokolo barikády a vyhrážali sa násilím každému, kto by Pia odviedol.

A keď kráčal pomedzi zástupy do kostola slúžiť svätú omšu, ľudia si trhali kúsky z jeho rúcha a bili sa medzi sebou o miesta v prvých laviciach v kaplnke. Dokonca turistom, ktorí sa zháňali po suveníroch pripomínajúcich stigmatizovaného kňaza, predávali kusy látky namočenej do kozacej krvi.

Zopár diecéznych kňazov závidelo Piovi jeho popularitu a spolu s niektorými obyvateľmi mesta podali do Ríma nepravdivé informácie. Vatikán na ne reagoval opatreniami, ktoré mali zamedziť Piovu úžasnú obľubu.

Približne od roku 1922 nesmel svojim duchovným deťom písať a v rokoch 1931 až 1933 mal zakázané verejne slúžiť svätú omšu a spovedať.

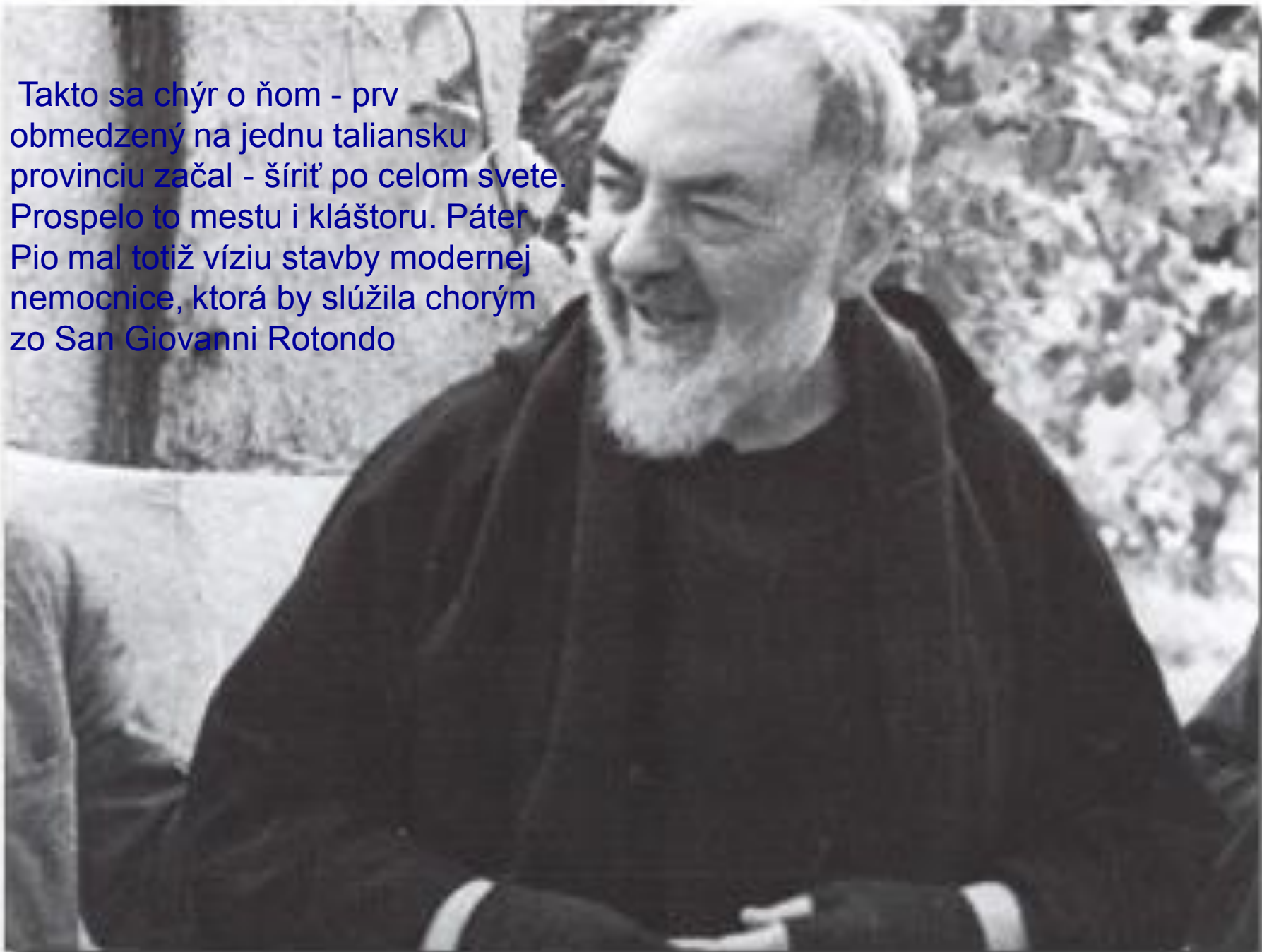

Podľa príkladu Pána Ježiša Pio prijal život obetného baránka a ponúkol túto svoju žertvu za spásu duší kdekoľvek na svete. Obzvlášť mu ležali na srdci duše v očistci. Takto prežil svoje „väzenie“ v spoločenstve s Bohom a v modlitbe za svoje duchovné deti i za iných, ktorých potreby spoznal niekedy nadprirodzenou cestou. Keď bol zrušený zákaz jeho verejného účinkovania, hoci zákaz písomného styku platil naďalej, znovu smel vychutnávať nádhernú službu prinášajúcu mnohé obrátenia a pôsobiť ako „projektant duší“.

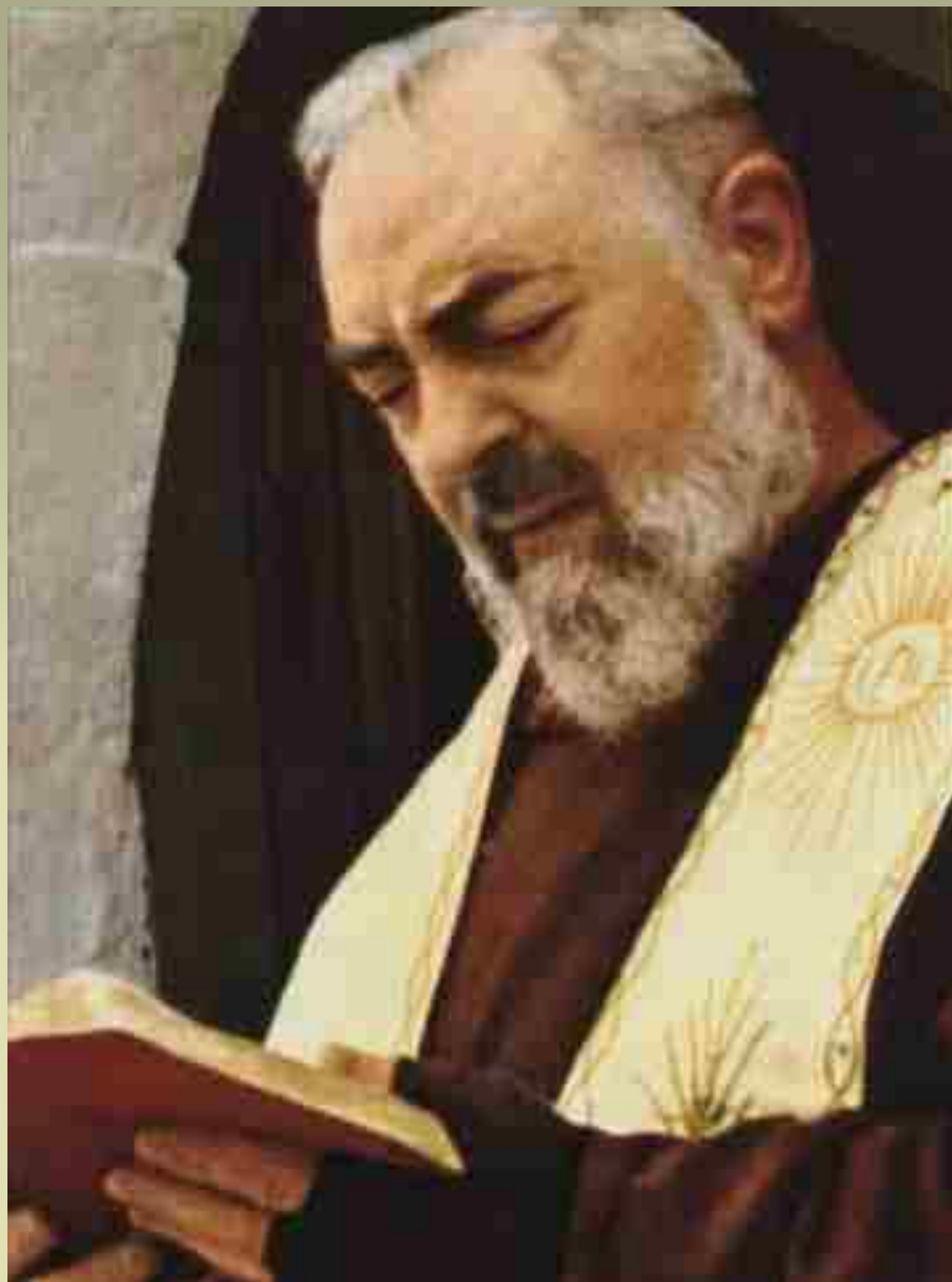
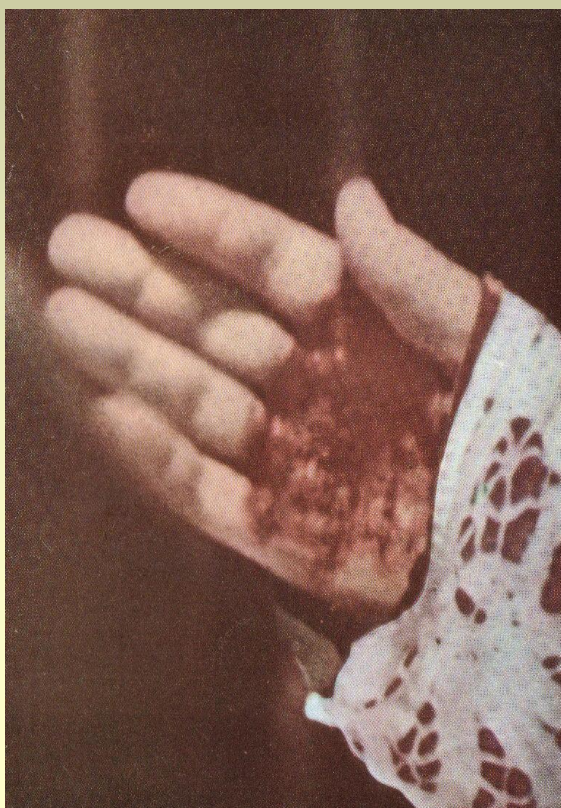
Niektorí z jeho priaznivcov síce ani potom nezačali žiť kresťanským životom, predsa väčšina z návštevníkov pátra Pia mala úprimný záujem o duchovné veci. Podaktorí to pripisujú Piovej nadprirodzenej intervencii, pravdou však je, že skaza druhej svetovej vojny sa San Giovanni Rotondo nedotkla. No i napriek tomu sa zahraniční vojaci, najmä Američania, dozvedeli o Pátrovi Piovi a porozprávali o ňom vo svojich krajinách

Takto sa chýr o ňom - prv
obmedzený na jednu taliansku
provinciu začal - šíriť po celom svete.
Prospelo to mestu i kláštoru. Páter
Pio mal totiž víziu stavby modernej
nemocnice, ktorá by slúžila chorým
zo San Giovanni Rotondo

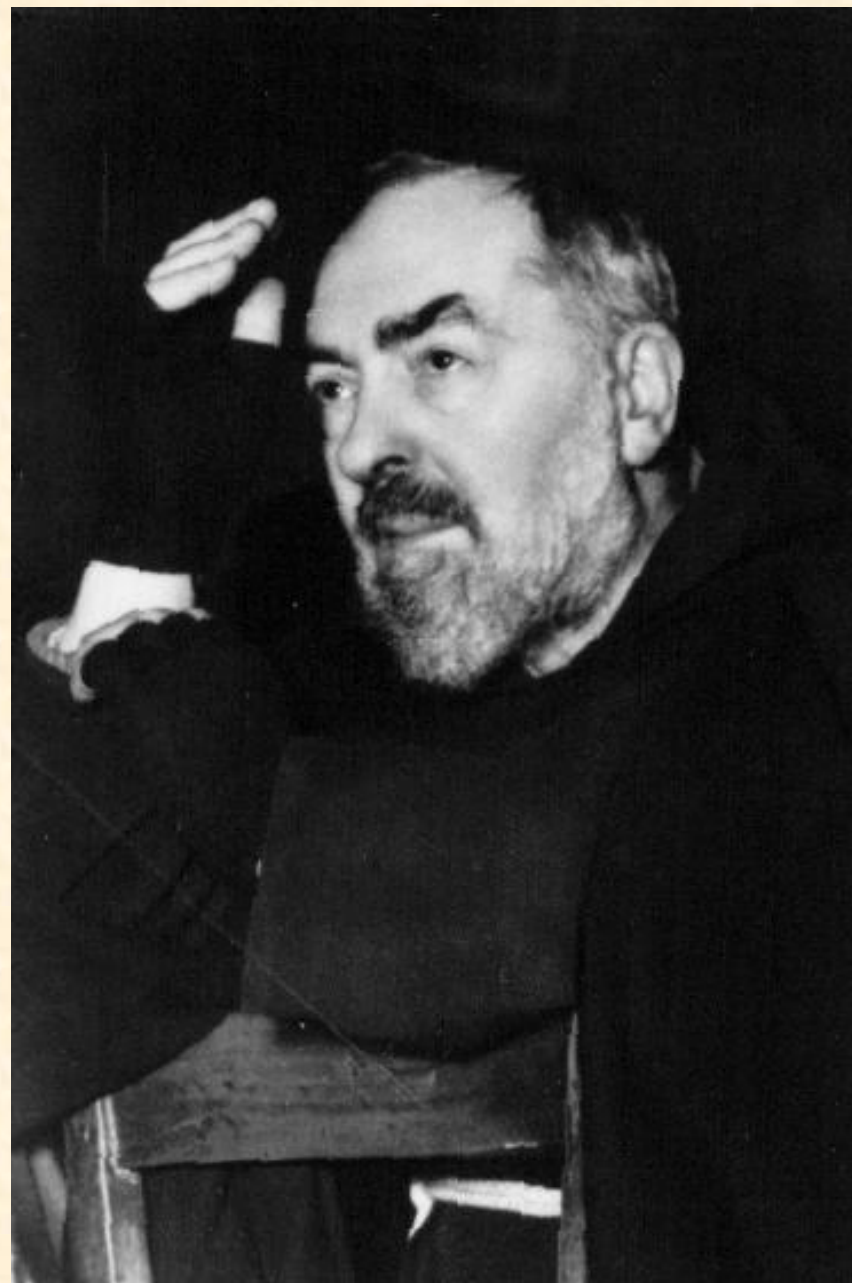

*Chudobná oblasť si však nemohla
dovoliť také zariadenie. Ale vďaka svojej
duchovnej službe páter Pio dokázal
zozbierať dary z celého sveta. A tak sa v
roku 1956 otvorili brány nemocnice,
ktorej dal meno Dom úľavy v utrpení.*

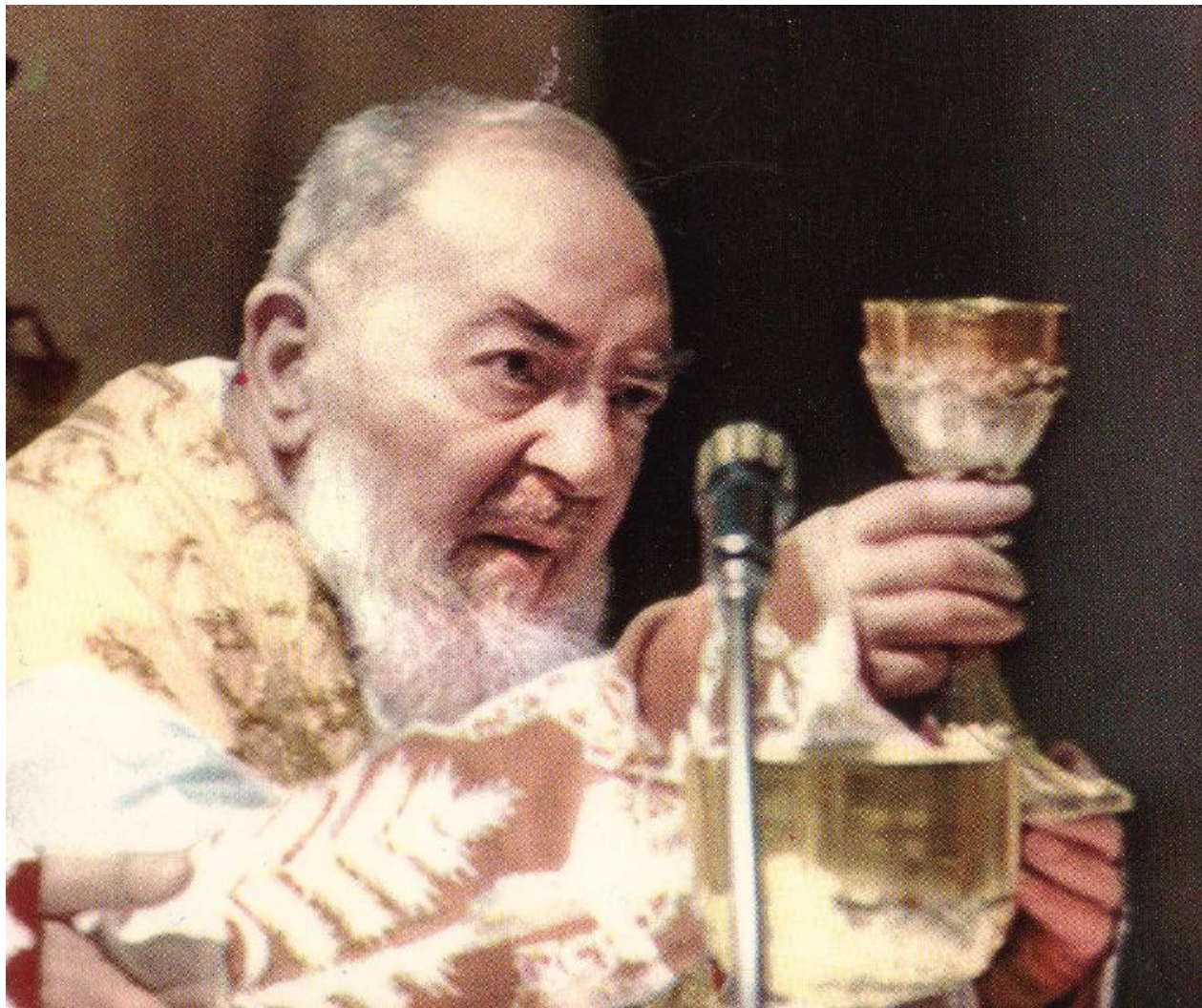

Páter Pio naďalej spovedal zástupy ľudí, v roku 1967 však začal slabnúť. Aj stigmy sa mu pomaly strácali, len bolesť mu zostala. Keď 23. septembra 1968 zomrel, rany na tele mu úplne zmizli. Táto obetavá duša však v skutočnosti nikdy neprestala osobitným spôsobom slúžiť.

Dôkladne spracované udalosti z jeho obdivuhodného života i naďalej pritahujú ľudí do San Giovanni Rotondo. Tu hľadajú pravdu a lásku, ktorú svätý Páter Pio prinášal každému, s kým sa stretol.

*Či som vám nepovedal, že
Ježiš chce, aby som trpel
bez akejkoľvek útechy?
Vari ma nevyžiadal a
nevyvolil za jednu zo
svojich obetí? Náš najmilší
Ježiš ma naozaj naučil
chápať, čo to znamená byť
v pravom zmysle slova
obetou.*

*Ó, aký sladký bol
rozhovor s nebom v to
ráno! (...) Ježišovo
srdce a moje - dovolte
mi použiť tento výraz -
splynuli vedno.*

Už nebili dve srdcia, ale iba jedno. Moje vlastné srdce sa stratilo, ako sa stráca kvapka vody v oceáne. Ježiš bol jeho rajom, jeho kráľom. Moja radosť bola tak veľká a hlboká, že by som viac ani neunesol, a po líkach sa mi kotúľali slzy šťastia.